

Sygn. akt V ACa 617/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Włodzimierz Gawrylczyk
Sędziowie:	SA Maryla Domel-Jasińska (spr.) SO del. Rafał Terlecki
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Petruczenko

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko R. K., P. S., A. K. i W. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych A. K. i W. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 20 kwietnia 2015 r. sygn. akt I C 13/15

I. oddała apelację;

II. zasądza solidarnie od pozwanych A. K. i W. S. na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 617/15

UZASADNIENIE

Powód M. Z. wniósł pozew przeciwko pozwanym R. K., A. K., P. S. i W. S. o zapłatę kwoty 166.471,10zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 listopada 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że zawarł z pozwanymi R. K. i P. S. - wspólnikami spółki cywilnej umowę ramową (...). W ramach tej umowy zawarto(...)umów (...), które nie zostały przez pozwanych rozliczone. Zabezpieczeniem tych umów był weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową wystawioną przez R. K. oraz poręczony przez P. S. i pozwane. W trakcie współpracy stron powstało wymagalne zadłużenie na kwotę 166.471,10zł obejmujące

należność główną oraz odsetki z tytułu opóźnienia. W związku z tym powód wypełnił weksel i zawiadomił o obowiązku zapłaty sumy wekslowej wszystkich dłużników wekslowych, załączając kopię weksla.

Sąd Okręgowy w T. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 4 grudnia 2014r. , sygn. akt (...), uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty zarzuty wnieśli pozwani domagając się oddalenia powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwani podnieśli zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej. Weksel miał stanowić zabezpieczenie roszczeń z umowy zawartej na czas określony od 24 maja 2012r. do 24 maja 2014r., natomiast powód wypełnił weksel na kwotę należności za faktury vat za okres od sierpnia do września 2014r.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2015r. utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w T. z dnia 4 grudnia 2014r., sygn. akt (...).

Powyższy wyrok Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powód prowadzi (...)w T.. Przedsiębiorstwo to zajmuje się (...). Pozwani P. S. i R. K. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...) w B. w zakresie(...)

W dniu 24 maja 2012r. powód w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) spółką cywilną (...), P. S. umowę (...)na zasadzie wyłączności. (...)miał być przeznaczony wyłącznie na potrzeby odbiorców -pozwanym i dostarczany przez dostawcę - powoda w ilości nie mniejszej niż 23 m⁽³⁾ do zbiornika ustawionego na terenie odbiorców przez dostawcę i będącego jego własnością, a dzierżawionego przez odbiorcę. (...)umowy strony zastrzegły, że umowa zostaje zawarta na okres 24 miesiące, to jest do dnia 31 lipca 2014r., a jeżeli żadna ze stron nie wypowie umowy na 3 miesiące przed terminem określonym w punkcie 1 umowa przekształci się w umowę zawartą na czas nieokreślony.

(...)tej umowy strony wskazały także, że w przypadku sporów wynikających z umowy właściwy będzie Sąd Gospodarczy w T.. Pozwani(...) spółka cywilna (...), P. S. w B. nie wypowiedzieli umowy w terminie wskazanym (...)umowy. W tej sytuacji umowa przekształciła się w umowę zawartą na czas nieokreślony. Powód dalej zgodnie z postanowieniami umowy dostarczał pozwanym (...). W okresie od sierpnia do października 2014r. powód dostarczył pozwanym wspólnikom (...) na łączną kwotę 161.938,81zł. Z tego tytułu pozwany wystawił faktury vat: (...)na kwotę 5.549zł, (...)na kwotę 25.100zł, (...)na kwotę 24.171,62zł, (...)na kwotę 21.413,63zł, (...)na kwotę 25.450zł, (...)na kwotę 25.098,50zł,(...)na kwotę 25.050zł, (...)na kwotę 10.070,06zł, (...) na kwotę 36zł.

Wobec braku uiszczenia należności w terminie, pełnomocnik powoda wezwał pozwanym w piśmie z dnia 24 października 2014r. do spłaty całego zadłużenia wraz z należnymi odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia w zapłacie poszczególnych kwot wynikających z faktur. Odsetki wyliczone zostały na łączną kwotę 4.532,29zł. Wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi.

Zgodnie z (...) umowy z dnia 24 maja 2012r. zabezpieczeniem wszelkich płatności na rzecz dostawcy, powstałych z tytułu realizacji umowy był weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Z deklaracji wekslowej z dnia 24 maja 2012r. wynikało, że należności, o których mowa w umowie wynikają ze spłaty kwot określonych w fakturach, wystawionych przez wystawcę weksla z tytułu sprzedaży towarów na warunkach kredytowych. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Wystawca weksla mógł wypowiedzieć umowę zachowując jednomiesięczny okres wymówienia pod warunkiem uregulowania całości zobowiązań wobec wierzyciela wekslowego. Powyższa umowa wekslowa została podpisana przez R. K. i poręczona przez P. S., W. S. i A. K..

Motywuując swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, że weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową. Żadna ze stron nie wypowiedziała bowiem umowy z dnia 24 maja 2012r., w skutek czego zgodnie z wolą stroną zawartą w tej umowie przekształciła się ona w umowę na czas nieokreślony. Powód miał więc prawo do dalszego dostarczania

paliwa, a pozwani współnicy zobowiązani byli do zapłaty za to paliwo. Deklaracja wekslowa została zawarta na czas nieokreślony i miała zabezpieczać roszczenia wynikające z umowy sprzedaży (...), a zatem nie sposób przyjąć, by weksel został wystawiony niezgodnie z tą deklaracją.

O kosztach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli pozwani zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 10 prawa wekslowego przez jego niezastosowanie;
- 2) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 38 prawa wekslowego poprzez jego niezastosowanie;
- 3) naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 230 kpc poprzez jego błędne zastosowanie w sprawie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanych wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 15 stycznia 2016r. zawiesił postępowanie apelacyjne w części dotyczącej pozwanych R. K. i P. S., a w pozostałym zakresie wnioski pozwanych oddalił. Zawieszenie postępowania wobec pozwanych R. K. i P. S. uzasadnione było ogłoszeniem ich upadłości postanowieniem Sądu Rejonowego w B. w sprawie o sygn. akt (...)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych A. K. i W. S. nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, bez przekroczenia granic określonych w art.233 § 1 kpc i właściwie ustalił wszystkie istotne dla sprawy fakty, zaś ustalenia te Sąd Apelacyjny aprobuje i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 230 kpc. Wyjaśnić przede wszystkim należy, że w procesie cywilnym faktów, z których wywodzone jest roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód, natomiast pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005r., III CK 11/05, niepubl., Lex nr 187030). W konsekwencji pozwany kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009r., III CSK 341/08, niepubl., Lex nr 584753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014r., V CSK 78/14, niepubl. Lex nr 1567490).

Na gruncie niniejszej sprawy powód przedstawił dowody na poparcie swych twierdzeń o okolicznościach faktycznych stanowiących podstawę jego roszczenia, natomiast formułowane przez pozwanych zarzuty opierające się na twierdzeniu, że umowa łącząca strony wygasła z uwagi na upływ terminu, na który została zawarta i powód nie mógł w oparciu o tę umowę żądać zapłaty za paliwo, nie zostały przez nich w żaden sposób dowiedzione. Po ustaleniu, że umowa ta uległa przekształceniu w umowę na czas nieokreślony, z uwagi na jej niewypowiedzenie przez strony, skarżące na etapie postępowania apelacyjnego podnosiły, że umowa ta została wypowiedziana w sposób dorozumiany, jednak ponownie nie przedstawiły żadnych dowodów na tę okoliczność. Wyjaśnić także należy, że pozwani nie kwestionowali, iż nabyli od powoda paliwo zgodnie z danymi wynikającymi z przedstawionych przez powoda faktur, a zatem Sąd I instancji słusznie uznał omawianą okoliczność za przyznaną. Z tych przyczyn zarzuty skarżących w tym względzie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo wekslowe (Dz. U. z 1936r., Nr 37, poz. 282; dalej: Prawo wekslowe). Skarżące skutecznie nie zakwestionowały stanowiska Sądu I instancji, że w dacie wypełnienia weksla in blanco strony łączyła umowa z dnia 24 maja 2012r., dla zabezpieczenia której pozwani wystawili i poręczyli sporny weksel in blanco, zaś ich twierdzenia w tym względzie nie zostały poparte przekonującymi i logicznymi argumentami

Zaznaczyć także trzeba, że powód przedstawił każdemu z pozwanych weksel do zapłaty co wynika z pisma z dnia 17 listopada 2014r. oraz potwierdzeń nadań listów poleconych z dnia 18 listopada 2014r. (k.18 i 18v) skierowanych na takie same adresy jakie pozwani wskazali w zarzutach od nakazu zapłaty. W piśmie tym wskazano miejsce wykupu weksla, a zatem także miejsce w którym pozwani mogli się zapoznać z treścią weksla. Nie sposób więc przyjąć by doszło do naruszenia art. 38 Prawa wekslowego.

Reasumując twierdzenia i zarzuty apelacji okazały się niezasadne, wobec czego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz w oparciu o § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) i § 6 pkt 9 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 490) obciążając nimi - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania - pozwane jako stronę przegrywającą postępowanie apelacyjne.